

Úvod

Jaro 4 V.K.

Sigil - Grimheim - pevnost Hrottar

Ráno probouzejícího se jara bylo v horách mrazivé a vlezlé. Dlážděnou cestu k boční brance pevnosti halil mlžný opar a trpaslíci ve strážnici byli vděční za koš rozžhaveného uhlí, který jim zajišťoval snesitelnou službu. Když se z mlhy vynořila malá postava v odrané kutně a za ní hned dvě další, táhnoucí vratký dřevěný vůz, dali si vojáci načas. Ze zahalených tváří přichozích byly vidět jen neupravené, ale mohutné vousy. Ve strážnici padlo několik vtípů na téma, jak dlouho tam asi takhle vydrží, ale povinnost byla povinnost a vojáci se nakonec s neochotou chopili rumpálů otevírajících branku.

Mlha líně vplynula i do chodby, dokud ji zavírající se křídla brány s bouchnutím opět neodstříhla. Na takové, jako byli přichozí, tu žádné uvítání nečekalo a tak vyrazili šouravě po svojí obvyklé cestě. Tu a tam potkávali strážní oddíly, které je ale nepoctily jediným pohledem. Kráčeli chodbami stále hlouběji a hlouběji. Hrottar, jedna z pevností v samém srdci trpasličí země Grimheimu. Přesněji dnes už věžeňská pevnost, ale tato informace by se již dala považovat za tajnou. A úkolem starého Grotty bylo nejméně každý měsíc odvážet zbytky vězňů, kteří neseznali pohostinnost zdejších žalářů a mučičren natolik impozantní, aby se ještě zdrželi. Patřil k nejnižší trpasličí kastě, vlastně dnes už neměl ani žádná práva, byl jen užitečný červ, nebo alespoň krysa, chcete-li. Až do dnešního dne. Nebo vlastně včerejšího večera. Grottův život se totiž náhle stal velice...žádaným.

Kola drkotala po dlažbě a čas od času stráže otevřely některou z cel, Grottovi pomocníci vytáhli mrtvolu, naložili ji a jelo se dál. Hromada se hezky zvětšovala.

„Mejete se vy někdy vůbec?“ poznamenal jeden z dvojice strážných, kterým připadla všeobecně oblíbená povinnost na „špinavce“, jak přinejlepším se v pevnosti známé trojici říkalo, dohlížet.

Grotta mlčel a pomocníci pracovali.

„Hej, špíno, neslyšels?“ lehce jej klepnul štítem druhý z vojáků.

„Nečumět, makat, ať jste pryč!“ kolem špinavců se vznášel zápach, který by přerazil ocelový ingot, což jednomu náladu nezlepšovalo.

Grotta vešel do další cely a sehnul se nad mrtvým. Pokud mohl říci, zdejší host asi zažil i lepší časy a někdo se na něm při mučení skutečně mistrovsky podepsal. Nahé tělo bylo plné ran a evidentně na něm tu a tam něco chybělo. Grotta se ohnul a chvíli po ranách zamyšleně přejížděl. Když jej bleďá paže náhle chytila za jeho vlastní ruku, začal bez váhání rvát. To oba vojáky na chodbě vytrhlo z letargie. V cele mezitím Grotta na zemi zápasil s trpaslíkem, který se mu zuřivě snažil prokousnout hrdlo. Jeden z vojáků se rozpráhnul a zaťal vězni do zad sekeru. Ten se vzápětí dopadnul plnou vahou na Grottu.

„No, byl to ještě chlapík. Tak co, špíno, budeš si konečně měnit kalhoty?“ poznamenal voják nevzrušeně a zapřel se nohou o obě těla, aby sekeru mohl zase vytrhnout.

Pohyb vězně ho překvapil. Tělo sebou škublo, voják ztratil rovnováhu a přidal se na hromadu. Paže jako kovové svěráky jej sevřely a prohnílé zuby se mu vzápětí zabořily do krku. Druhý voják na několik okamžiků zaváhal, ale vzápětí přiskočil na chodbě k poplašenému zvonci, s nímž začal divoce lomcovat. Dostal svoji chvíli slávy, než jej jeden z Grottových pomocníků ze zadu chytil a zlomil mu vaz. Poplašené zvony se záhy rozezněly po celé pevnosti. Chodbami se nesl třesk zbraní a šířil se chaos. Nikdo si nemohl všimnout, že okovaná bota právě rozdrtila krk poslednímu členovi stráže jednoho z nižších pater, jehož druhové už leželi v krvi na kamenné podlaze.

Seděl v rohu své cely. Jak už tu byl dlouho? Týden? Měsíc? Roky? Vlastně ani nevěděl. Prošel desítkami výslechů a mučením, přesto se jim však se nepodařilo jej zlomit. Proto zbystřil, když se ozvalo zaskřípání zámku. Postava ve dveřích, orámovaná bledým

světlem lamp, mohla být všechno možné, jen ne trpaslík. Teď taky uslyšel poplašné zvony. Pokusil se pomalu postavit.

„Působivé...“ hlas byl jemný, melodický, ale jeho neoklamal. Byl to hlas dravce. Tvář mu byla povědomá...kde ji už jenom...no jistě!

„Ornella...“

„Dobrá paměť, staříku...a teď uvidíme, kolik toho ještě vydržíš. Ale neboj, kdyby tě měli dostat, zabiju tě první.“

Nevěděl, jestli jej tím chtěla uklidnit, nebo zastrašit, ale nepovedlo se jí ani jedno. Sekera v hlavě nebo meč v zádech byly po všem, čím si musel projít, už jen ty lepší možnosti. A pak tu bylo ještě to slovo, které mu nutně muselo přijít na mysl, ačkoliv za daných okolností bylo nanejvýš podivné - svoboda.

Jaro 4 V.K.

Narkesh - neutrální území - jeskynní labyrint

Lampy zavěšené na hrubě vykovovaných skobách mihotajícím se světlem ozařovaly rozlehlou jeskyni, do níž snad z dobré dvacítky chodeb proudily zástupy otroků skry' shi. Za neustálého pištění dozorců svojí rasy přinášeli a nástroji drtili vytěžený kámen, zatímco jiní pokračovali v hloubení tunelů. Pracovali bez ustání. Mrtví otroci zůstávali ležet tam, kde padli, aby byli vzápětí nahrazeni novými.

Vrchní dozorce sledoval, jak se převalující dav rozestupuje před malou skupinou temných elfů v černých zbrojích, v jejichž středu kráčela rudovlasá elfka ve vyzývavém volném černožlatém oděvu. Ostnatý bič, který svírala v ruce, mu nepříjemně připomínal, v jak moc nebezpečné situaci se za chvíli pravděpodobně ocitne. Ani její průvodci mu na klidu nepřidali. Popravčí. To slovo nepříjemně připomínalo, k čemu jejich oddíly sloužily. Nakonec se rozhodnul vsadit na, pro svoji rasu až neobvykle odvážný, postup a vydal se skupině příchozích vstříc. Záhy už se uprostřed mumraje elfce podlézavě ukláněl, aby ani na chvíli nevznikla pochybnost, že si snad není dostatečně vědom svého místa. „Jaká čest, má paní, jaká čest!“

Elfka si tu malou, špinavou krysu před sebou prohlížela s neskrývaným pohrdáním a vychutnávala si ticho, v němž bezpochyby dozorce přemýšlel o svém mrzkém životě. „Co jste našli? Mluv!“

„Nara...narazili jsme na žílu v severní chodbě. Následujte mě, vznešená, tudy,“ vyrazil dozorce spěšně davem skry' shi k jedné z hromad vytěženého kamení. O chvíli později už jeden z kusů skály třímal v prave a podával jej elfce. „Tady vznešená.“

Čarodějka kámen pomalu uchopila a chvíli si jej pečlivě prohlížela. Třpytily se v něm tenké žilky jakési zvláštní černé horniny. Něco krátce zašeptala a ony začaly náhle jakoby žhnout vlastním, temně fialovým světlem. „Měli pravdu!“ V jejím hlase zaznívala téměř posvátná úcta, překvapení, ale i náznak triumfu. „Je to její krev! Pošlete zprávu do Vantalostu...našli jsme ji! Skutečně jsme ji našli...“

Vrchní dozorce zemřel šťastný, plný pýchy a se šípem v zádech. Do zástupů skry' shi se snesla celá salva střel a mrtví v jeskyni padali k zemi. Popravčí pozvedli štíty a až mrazivě sehraným pohybem tasili lehce zahnuté čepele. Z chodeb se vyvalily proudy panikařících otroků, které nezastavily ani zbraně dozorců. Těsně za nimi pak následovaly mohutné rohaté postavy zakuté v těžkých zbrojích a jejich sekery v širokých obloucích prosekávaly v řadách skry' shi krvavé brázdy.

Čarodějnice křikla několik ostrých povelů a popravčí začali ustupovat. Všude zavládl naprostý chaos. Otroci s dozorcí bojovali mezi sebou a zároveň se snažili dostat do úkrytů před střelami, i z dosahu běsnících minotaurů. Několik luceren spadlo na zem a rozlitý olej vzplál. Jeskyni se rozléhalo mnohohlasé pištění, ryk minotaurů a třesk čepelí. Postup popravčích se výrazně zrychlil ve chvíli, kdy přestali dav před sebou rozrážet, ale začali jej

jednoduše masakrovat. Ani tak se jim však nepodařilo dosáhnout východu včas. Několik kroků před ním se střetli s prvními minotaury. Boj byl krátký a brutální. Hrubá síla hnaná nenávistí, proti výcviku a chladnému pohrdání. Čarodějnice udělala volnou rukou gesto a jednoho z minotaurů takřka uškvařila na uhel.

„Pobijte ty zvířata! Všechny je pobijte!” ječela na skryšhi i svoje strážce.

Jeden z popravčích za zády čarodějnice vykřiknul. Úder sekerou jej v pase skoro přepůlil, aby jej vytržená zbraň vzápětí udeřila znovu přes záda a poslala k zemi. Čarodějnice nenávistně zasyčela kletbu a z ruky jí vyšlehnul další blesk. Tentokrát se ale zarazil o ostří sekery, na jejímž toporu jasně zaplály runy.

„Život tě naučí...” ozvala se ironická odpověď čarodějčiny protivnice.

Jen několik krátkých okamžiků překvapení vzápětí stálo čarodějnici život. Ostří sekery ji čistě sřálo a z pahýlu jejího krku ještě chvíli tryskala krev, než se i tělo skácelo k zemi. Boj byl téměř u konce, poslední zbytky skryšhi v panice prchaly a byly pobíjeny minotaury i medúzami. Mohutný minotaur ve zprohýbané zbroji se postavil vedle svojí velitelky.

„Vítězství!” zaburácel jeho hluboký hlas.

„Vítězství je ještě daleko, tohle byla jenom první krev.” odvětila mu Kythra, zatímco z mrtvých prstů čarodějnice vzala kámen. Na chvíli se zahleděla kamsi, kam ji mohly zavést jenom její vlastní myšlenky. „Svobodu, nebo smrt...sestro moje.”

Jaro 4 V.K.

Mandara - Stříbrná města - přístav Omran

Cyrus pomalu otevřel oči. Ztěžka se nadechl a celým tělem mu projela bodavá bolest. Všude kolem byla tma. Kde to jenom byl? Neměl sílu se ani pohnout. Byl zázrak, že byl vůbec naživu. Naživu...no jistě! Exploze myšlenek mu připravila další chvíli bolesti. Znovu cítil, jak mu čepel dýky vniká do těla. To zvrácené potěšení v očích vraha. Vraha, kterého přijal ve svém domě jako nejvzácnějšího hosta. Jak jen mohl být tak slepý, jak jen mohl nevidět!

Na chvíli byl zase mladý. Jak jen už to bylo dávno. Snad tři desítky let. Znovu slyšel zaklínání kultistů, znovu viděl Arianu umírat... Ne! Snad na chvíli zase omdlel. Věděl, že nenašli, co hledali, ale... Nadia! Vstávej, musíš ji ochránit! Musíš! Byl tak slabý... Znovu slyšel výčitky svého starého přítele. Nebylo na koho svalit vinu, jen on sám, mocný Cyrus, byl vinen. Vinen smrtí milované ženy, vinen pýchou, která jej zaslepila. A teď už bylo pozdě litovat, bylo pozdě na všechno... Ach Godriku, měl jsi pravdu a já byl hlupák!

Kolik času už uplynulo a kolik ještě zbývá? Nevěděl, jestli na chladné podlaze svého domu leží jen pár okamžiků nebo už několik dní. Takoví jako Cyrus se nikdy nemodlili. Věřili jen sami v sebe, své umění vládnout magii a ve vědu, jež je obklopovala. A přece teď vzpomenu na Ylatha, dávno zapomenutého draka vzduchu, patrona Stříbrných měst. Dřív by se smál, teď by dal cokoliv, jen aby se stal zázrak. Nechtěl zachránit svůj život, jen naději, že tíha jeho hříchů teď nedopadne na nevinnou...

Zaslechl hlasy! Chtěl křičet, ale nemohl. Náhle ho oslnilo bodavé světlo.

„Pane, tady!” K Cyrusovi poklekli dva vojáci v zaprášených tabardech. Jeden z nich právě položil na zem lucernu. Ne, tihle nebyli ze Stříbrných měst. Vzápětí do místnosti vstoupil a přiklekl k nim třetí muž. Mladý, rytíř s neposednými kudrnatými vlasy rytíř.

„Mistře!”

„Vi...Vittorio...” nemusel se rytíře ani ptát, z výrazu jeho tváře bylo jasné, že v Cyrusových hodinách už zbývá jen pár posledních zrněk písku života.

„Co se tady stalo?! Kde je Nadia?”

Cyrus vložil veškeré své zoufalství do jediného pohybu a překvapivě silným stiskem uchopil rytíře za onošenou uniformu. „Musíš...musíš ji najít, musíš se dostat...na Narkesh...dřív než on.”

„Kdo? Kdo to udělal a proč je Nadia na Narkeshi?”

„Můj bratr! Musíš...musíš zastavit mého bratra, rozumíš? Za...zabije ji...zabije, slyšíš?! Musíš jí říct...její matka...je mi to tak líto...vždycky...jsem ji miloval... Najdi...Godrika, musíš najít Godrika!“ Cyrusovo sevření povolilo. Jeden z největších mágů Stříbrných měst byl mrtev.

Jen o několik hodin později, za východu slunce, už z Omranu vyplouvala loď s Vittoriem na palubě. Několik dnů plavby do Stonehavenu, potom na koních skoro přes polovinu Říše a dál portálem na Narkesh. Nakonec dobře měsíc cesty. Vittoriovou hlavou mířily zmatené myšlenky. Útočníci v domě, zdálo se, něco usilovně hledali, ale co to bylo? Našli to? Co s tím měl společného zesnulý první rytíř Říše? To si ho má k čertu vyvolat ze záhrobní?! A to hlavní?jaké nebezpečí vlastně hrozí Nadie? Proč by ji chtěl její strýc zavraždit? Vittorio měl nepřijemný pocit, že černá mračna na obloze přinášejí bouři...

Léto 4 V.K.

Narkesh - kdesi v divočině

„Ses posral, kapitáne?“

Asi tolik k závažnosti situace, pomyslel si starý gremlin. Přes pravé oko měl černou pásku a jak přecházel v mohutném kožichu z místa na místo, vypadal jako huňatý mrak před bouří. „Moh bys laskavě být trochu konkrétnější? Poletí to, nebo ne?“ tlačil dál na zpoceného a značně ušpiněného lidského inženýra.

„Ale jo...tak za týden, za dva...možná za tři.“

No výborně...

„A po opravě v přístavu.“

Do hajzlu... Kapitán přešel pohledem menší planinu na úpatí skal, po které byla ve skupinkách kolem provizorních přístřešků roztroušená posádka vzducholodi. Vzducholod' samotná se napůl o skálu opírala a vypadala...no asi jako může vypadat vzducholod' po nárazu do skály. Co věděl, byli uprostřed země nikoho. To znamenalo, že jim nehrozí bezprostřední nebezpečí, ale taky, že vzducholod' tu v tomhle stavu za pomoci pavučin a lesních plodů asi fakt nespraví. Alespoň, že měli zásoby a nebyla zima. Ještě aby ho netrápily zvěsti z poslední doby. Situace se zdála nějaká napjatá. To by mu tak chybělo. Válka, zrovna teď. Když loď byla na kusy a oni na zemi uprostřed. Měl se na to už dávno vykašlat, ale to si říkal už před dvěma lety, když přišel o oko. Hluboce si povzdechl.

Kdyby ten blbec kormidelník ještě žil, narval by mu dalekohled... Byla to moc hezká představa. Jenže kormidelník byl bohužel mezi mrtvými a dalekohled kapitán ještě potřeboval. Je to tutovka...hovno! Jak mu to mohl sežrat?! Ten idiot si zase jenom někde vylil lebku do bezvědomí a přitáhl podělaný počmáraný papír, který vyrval čert ví komu, čert ví odkud, že to je mapa k pokladu. Na co kormidelník sáhnul, se vždycky podělalo. A ještě k tomu si pak přitáhl tu ženskou, spíš holku...nebo co to vlastně bylo. Asi elfka, ale taková divná. Kapitánovi z ní běhal mráz po zádech, byla úplně blbá. Chlap prej potřebuje ženskou, haha. Nosila jim smůlu a beztak mu nedala...po pravdě kormidelníka podezříval, že to ani nezkoušel, bylo na ní něco fakt divnýho. Měl ho pověsit už tehdy, ale to ne, všichni pořád, že je s ním sranda. Půlka těch srandistů ještě teď ležela rozmázlá na svazích. Kdyby se kormidelníkův předchůdce nenechal zastřelit v souboji o lepší boty, mohl mít kapitán dodnes svatý pokoj. Jen po poslední tutovce měli šest mrtvých a jemu samotnému málem říkali bezhlavej kapitán. Ještě že ten šrapnel šel o pár coulů vedle. A teď tohle. Aspoň že holka je taky pryč, ať si shnije v pekle nebo někde v díře, beztak to byla všechno její vina.

„Jak to vidíš?“

Kapitán tyhle narážky nesnášel. „S naším štěstím tady určitě sou podělaný vlci...“ Když se vzápětí ozvalo zavytí, ani ho to nepřekvapilo.

Bylo teprve chvíli po západu slunce téhož dne, když se o několik desítek mil dál od místa pádu vzducholodi nad jedním z ramen velké řeky Issy přehnal krátký nápor větru. Několik párů náhle zpozornělých očí lesní zvěře se upřelo k měsíčním svitem zalité hladině. Vzápětí se téměř v naprostém tichu na břeh začaly z vody vynořovat podivné bytosti. Mohutné postavy s bílo modře zbarvenou kůží, vzdáleně připomínající lidi, až na to, že na nich vlastně nic lidského nebylo. Ústy plnými ostrých zubů, žábami na krku a ze zad vycházejícími ocasy mnohem více připomínali žraloky. Další mohly vypadat snad jako obrovské žáby, se značně poťouchlým výrazem, oděné v chaluhách. Bledé dívky s dlouhými, ebenově černými vlasy, v blankytně modrých rouchách a mnoho dalších. Ty všechny spojoval živel vody a pouť, na niž se vydali.

Jedna z dívek přistoupila lадným pohybem, jako by se vznášela, k plochému balvanu na mýtině při břehu. Zakroužila nad ním a vyřkla šeptem několik slov jazykem, který snad už ani nejstarší stromy lesa nepamatovaly. Na kameni se náhle rozzářily měkkým blankytným světlem linie, postupně získávající obrysy jakési mapy. Dívka zašeptala ještě pár slov a pak se beze slova otočila na jednoho ze žraločích tvorů, který s tichým zavrčením sebejistě vyrazil do lesa. Celý průvod ho vzápětí následoval, až břeh řeky zůstal zase opuštěný a jen několik málo šlápot v bahně dávalo znát, co se tu událo. Ty a pohasínající linie na kameni. Kdyby osud kapitánovi vzducholodi umožnil na chvíli je ještě zahlédnout, možná by se býval dal na počestnou práci.